

Arrest

nr. 213 611 van 6 december 2018
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. ANDRIES
Amerikalei 29
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 2 mei 2018 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 19 april 2018 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 4 mei 2018 met referentnummer X

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 september 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 oktober 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat V. ANDRIES verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché C. D'HAENENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Met een beslissing van 19 april 2018 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten in hoofde van verzoeker. Dit is de bestreden beslissing. Ze luidt als volgt:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer die verklaart te heten:

naam: H.,
voornaam: S.
geboortedatum: 12.07.1974
geboorteplaats: Lamrija
nationaliteit: Marokko

ALIAS: L. S., geboren op 12.07/1976

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België onmiddellijk te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen,

*-tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,
-tenzij er actueel een asielaanvraag hangende is in een van deze staten,*

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van de artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna 'de wet') en volgende feiten:

Artikel 7, alinea 1, van de wet:

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan inbreuk op de wetgeving inzake drugs, feit waarvoor hij op 02.03.2018 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot een definitief geworden gevangenisstraf van 18 maanden met uitstel 5 jaar uitgezonderd 6 maanden.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan inbreuk op de wetgeving inzake drugs, feit waarvoor hij op 15.03.2004 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot een definitief geworden gevangenisstraf van 12 maanden met uitstel behalve 6 maanden.

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een bedreiging voor de openbare orde of de nationale veiligheid Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan inbreuk op de wetgeving inzake drugs, feit waarvoor hij op 02.03.2018 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot een definitief geworden gevangenisstraf van 18 maanden met uitstel 5 jaar uitgezonderd 6 maanden.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan inbreuk op de wetgeving inzake drugs, feit waarvoor hij op 15.03.2004 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot een definitief geworden gevangenisstraf van 12 maanden met uitstel behalve 6 maanden.

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene verklaart in zijn hoorplicht van 18.01.2018 een duurzame relatie in België te hebben. Zij heeft de Marokkaanse nationaliteit en verblijfsrecht in België. Betrokkene heeft 4 kinderen in het land. Het feit dat betrokkene familie in België heeft, kan niet worden behouden in het kader van de bepalingen van artikel 8§1 van het EVRM aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van het art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is. Betrokkene heeft ook geen vrees in kader van art. 3 EVRM vermeld."

Het feit dat betrokkene familie in België heeft, kan niet worden behouden in het kader van de bepalingen van artikel 8§1 van het EVRM aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van het art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is."

1.2. De thans bestreden beslissing gaat gepaard met een inreisverbod. Ook tegen dit inreisverbod heeft verzoeker een beroep ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), gekend onder het nr; 219 945.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Het enig middel is afgeleid uit de schending van artikel 7, eerste lid, 3°, artikel 62, artikel 74/13 en artikel 74/14, derde lid, 3° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) "juncto het motiveringsbeginsel", van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het middel wordt uiteengezet als volgt:

"1.

De Wet betreffende uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen schrijft voor dat de overheid op straffe van onwettigheid van de beslissing in de akte die de beslissing zelf bevat ook de motivering voor deze beslissing moet opnemen. Deze motivering moet bestaan uit de juridische en feitelijke overwegingen die aan de beslissing ten grondslag liggen. De motivering moet daarenboven afdoende zijn, dit wil zeggen draagkrachtig en deugdelijk... "Vage duistere of niet terzake dienende uitleg, onduidelijke, onnauwkeurige, ongeldige of niet-plausibele motivering, stereotiepe, geijkte of gestandaardiseerde motiveringen is niet afdoende" (VAN HEULE, D., Vluchtelingen: Een overzicht na de Wet van 6 mei 1993. Gent, Mys en Breesch, 1993, 78. en VAN HEULE, D., "De motiveringsplicht en de vreemdelingenwet", T. V.R., 1993/2, 67-71).

De motivering moet in feite en in rechte afdoende zijn, en uit alle motieven zelf moet blijken dat de overheid heeft afgewogen of een evenredigheid bestaat tussen de motieven en de door de maatregel veroorzaakte gevolgen.

Overeenkomstig voormelde wetsbepalingen dienen administratieve beslissingen met afdoende redenen omkleed te zijn.

De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht bevoegd na te gaan of de overheid die de beslissing heeft genomen is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op de grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

2.

In casu werd het bevel om het grondgebied te verlaten genomen op grond van volgende motivering:

"[...]"

3.

Vooreerst staat vast dat de loutere verwijzing naar de strafrechtelijke veroordeling van verzoeker en art. 8, 2e lid EVRM niet afdoende is om de bestreden beslissing te rechtvaardigen. De Raad van State heeft immers reeds geoordeeld:

"Artikel 8 EVRM primeert als hogere norm boven de Vreemdelingenwet: de algemene stelling dat een "correcte" toepassing van de Vreemdelingenwet geen schending van art. 8 EVRM kan uitmaken volstaat niet. Dat de toepassing van de Vreemdelingenwet bij het nemen van de bestreden beslissing, zeker wat betreft het bevel om het grondgebied te verlaten, aan de voorwaarden van art. 8 EVRM moet worden getoetst, met name voor wat betreft de noodzaak in een democratische samenleving van inmenging in het gezinsleven van verzoekende partij en wat betreft de afweging tussen de belangen van de staat enerzijds en van de verzoekende partij en haar kinderen anderzijds." (RvS 26 mei 2009, nr. 193.552, T.Vreemd. 2012, 150- eigen onderlijning)

De beleids marge wordt overschreden wanneer overheden geen billijke afweging maken tussen het algemeen belang enerzijds, en het belang van het individu anderzijds. Of het nu een negatieve verplichting of een positieve verplichting betreft, in beide gevallen dienen de genomen maatregelen gerechtvaardigd en proportioneel te zijn. Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van

artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben. De toepassing van de vreemdelingenwet moet aan de voorwaarden van artikel 8 van het EVRM worden getoetst (cf. RvS 26 mei 2009, nr. 193.522). Er rust bijgevolg een onderzoeksplicht bij administratieve overheden: bij het nemen van een verblijfs- en/of verwijderingsbeslissing dienen steeds nauwgezet de individuele en concrete omstandigheden van een bepaald geval te worden onderzocht in het kader van een billijke belangenafweging.

Er dient aldus een concreet onderzoek plaats te vinden naar een mogelijke schending van art. 8 EVRM. In casu dient derhalve te worden nagegaan of er een gezinsleven bestaat, en of er een gerechtvaardigde inmenging in het gezinsleven bestaat. Deze inmenging in het gezinsleven is slechts gerechtvaardigd, in zoverre ze voorzien is bij wet, een legitiem doel nastreeft, zoals bepaald in art. 8, 2e lid EVRM, en noodzakelijk is in een democratische samenleving om dit doel te bereiken.

4.

Het volstaat dus absoluut niet om louter te stellen dat het recht op privé- en gezinsleven niet absoluut is en dat er door de veroordeling van verzoeker geen rekening moet gehouden worden met zijn gezinstoestand. Uit het tweede lid van artikel 8 EVRM vloeit voort dat er een doorgedreven, individueel onderzoek moet verricht worden waarbij er een billijke afweging wordt gemaakt tussen de individuele belangen en de maatschappelijke belangen.

Dit principe werd daarom ook verankerd in artikel 74/13 Vw.:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.

Dit principe wordt niet uitgeschakeld enkel en alleen omdat er een correctionele veroordeling werd uitgesproken. Het is net in die omstandigheden dat een doorgedreven onderzoek van de individuele situatie zich opdringt.

5.

Om die redenen had verzoeker- via zijn raadsman- dan ook bijkomende documenten bezorgd aan DVZ (stuk 2). Per aangetekend schrijven van 26.03.2018 werd er verduidelijking aangebracht in de persoonlijke situatie van verzoeker opdat DVZ bij het nemen van haar beslissing de vereiste billijke afweging zou kunnen maken. De inhoud van het schrijven gaat als volgt:

“Ik schrijf u als raadsman van de heer H. S., geboren te 12/7/1974 te Marokko. Cliënt werd op 02/03/2018 veroordeeld door de correctionele rechtbank en verblijft momenteel in de gevangenis van Tongeren. Hij meldde mij dat hij bezoek heeft gekregen van uw diensten.

In bijlage voeg ik enkele documenten die zijn situatie kunnen verduidelijken. Zoals u weet heeft betrokkene onbepaald verblijfsrecht in Spanje. Hij is gehuwd met A. B. (...) die woont te [...]. Mevrouw BACHA heeft een tijdelijk verblijfsrecht voor België als studente. Momenteel is zij bezig met het behalen van haar doctoraat in de Politieke en Sociale Wetenschappen aan de ULB (zie stukken). Haar doctoraat handelt over radicalisering van Belgische jongeren en de manieren om dit te voorkomen. Bovendien is zij tevens voorzitter van de VZW 'Initiatives Citoyennes pour un Islam de Belgique' (zie stukken).

Samen hebben zij vier kinderen, waarvan de jongste slechts 6 maanden oud is. De twee oudsten gaan naar school in Antwerpen (zie stukken).

Dhr. H. pendelde in het verleden tussen Spanje en België omdat hij in Spanje gemakkelijker aan werk kon geraken. Omdat zijn echtgenote in België haar studies moest voortzetten, kon zij hem niet vervoegen in Spanje. Deze combinatie lukte tot op zekere hoogte. Sinds de geboorte van hun vierde kind op 17/09/2017, verbleef betrokkene echter constant in België bij zijn gezin. Door complicaties bij de geboorte moest zijn echtgenote extra zorgen krijgen. Ook het kind zelf bleek extra zorgen nodig te hebben. Omdat betrokkene zijn echtgenote niet alleen kon laten in haar toestand, met de zorg voor vier

jonge kinderen, is hij in België gebleven. Zijn aanwezigheid laat zijn echtgenote ook toe om zich te concentreren op haar doctoraat en haar nevenactiviteiten in de strijd tegen radicalisering.

Ik zou u willen verzoeken om al deze elementen in rekening te brengen indien u moet beslissen of er een bevel om het grondgebied te verlaten moet worden afgeleverd.

(...)

Inventaris:

- Attest van woonst A. B.*
- Attest van schoolbezoek H. K.*
- Attest van schoolbezoek H. J.*
- Medisch attest H. R.*
- Bewijs van inschrijving ULB A. B.*
- Bewijs behalen Master ULB A. B.*
- Uittreksel uit Belgisch Staatsblad (Initiatives Citoyennes pour un Islam de Belgique)."*

Verzoeker dient vast te stellen dat in de bestreden beslissing geen gewag wordt gemaakt van dit schrijven, noch van haar inhoud. Het werd nochtans reeds op 26.03.2018 per aangetekend schrijven overgemaakt aan DVZ. Er was dus voldoende tijd voor verwerende partij om dit schrijven te betrekken in het nemen van de beslissing.

6.

Uit het bovenstaande blijkt dus dat er een schending is van de zorgvuldigheidsplicht die rust op de overheid bij het nemen van administratieve beslissingen. Verzoeker heeft tijdig een brief en documenten laten voegen aan zijn dossier, maar de verwerende partij heeft hier geen rekening mee gehouden. Gelet op de inhoud van dit schrijven, was dit nochtans voldoende relevant om mee te betrekken in de beslissing. Aangezien uit de bestreden beslissing niet blijkt dat hiermee rekening werd gehouden is er minstens schending van de motiveringsplicht, dan wel van de zorgvuldigheidsplicht.

Bovendien blijkt uit de bestreden beslissing niet of er een billijke afweging werd gemaakt tussen de individuele belangen van verzoeker, zoals zijn recht op gezinsleven en het hoger belang van het kind, en het maatschappelijk belang. Uit de bestreden beslissing blijkt enkel dat DVZ van mening is dat artikel 8 EVRM niet absoluut is, en dat wanneer iemand werd veroordeeld, het feit dat die persoon dan familie heeft in België dan 'niet kan behouden worden'. Hierdoor is of de motiveringsplicht geschonden omdat uit de beslissing niet blijkt of de individuele evenredigheidstoets van artikel 74/13 Vw. heeft plaatsgevonden, of er is een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel juncto artikel 74/13 Vw. en artikel 8 EVRM omdat de billijke afweging tussen het individuele belang en maatschappelijke belang niet werd uitgevoerd."

2.2. De verwerende partij heeft geen nota ingediend.

2.3. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

"Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210 029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins/ privé-leven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren. (RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900)

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

De Raad kijkt in eerste instantie na of de verzoekende partij een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

In casu wordt niet betwist dat er sprake is van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Bijgevolg dient de Raad te onderzoeken of er sprake is van een schending van het recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven.

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven is niet absoluut. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43). De Verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). De Staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Niettemin, in bepaalde gevallen kunnen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het gezinsleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM.

Het onderzoek naar het antwoord op de vraag of er een positieve verplichting is voor de staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied te laten komen of verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105) geschiedt aan de hand van de supra vermelde 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke

afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van de het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds.

Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge. De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang. (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 106-107).

In casu stelt de Raad vast dat de gemachtigde in essentie en op zeer algemene wijze heeft vastgesteld dat het feit dat verzoeker een duurzame relatie heeft, en 4 kinderen in België, niet kan worden "behouden" in het kader van artikel 8 van het EVRM, omdat verzoeker inbreuken op de openbare orde heeft gepleegd en het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven niet absoluut is.

Verzoeker stelt daar tegenover dat uit artikel 8 van het EVRM voortvloeit dat er een billijke afweging wordt gemaakt tussen de individuele belangen enerzijds en de maatschappelijke belangen anderzijds, en dat dit principe niet wordt uitgeschakeld enkel en alleen omdat er een correctionele veroordeling is.

Zoals hierboven reeds werd gesteld, komt het aan de verwerende partij toe om een redelijke afweging te maken tussen de concurrerende belangen van het individu, rekening houdende met diens specifieke situatie enerzijds, en het algemeen belang, anderzijds. Deze belangenafweging lijkt in casu door de gemachtigde te zijn uitgeschakeld omwille van het feit dat verzoeker inbreuken heeft gepleegd op de openbare orde. Zonder vooruit te willen lopen op het resultaat van een daadwerkelijke fair balance-toets waarbij alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken, kan de Raad thans alleen maar vaststellen dat de gemachtigde enkel oog heeft gehad voor het algemeen belang, zonder meer. De vaststelling in de bestreden beslissing dat "het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven niet absoluut is", is een passe-partout die niet volstaat. Immers, in bepaalde gevallen kunnen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het gezinsleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM, zoals hierboven reeds gesteld. Het gebrek aan adequate belangenafweging brengt een schending van artikel 8 van het EVRM met zich mee.

Het middel is in de besproken mate gegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 19 april 2018 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes december tweeduizend achttien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS